



Club Excursionista de Gràcia

OCTUBRE
DESEMBRE
2009



PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Butlletí social

XXVII Any - 2a. Època, núm. 109

Fundat l'any 1922



Provant el material al Rocodrom



Ofrena floral davant el monument a Rafael Casanova



45 ena. FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA (fotografies de Jordi Coca)



PRESENTACIÓ DE LA MATAGALLS-MONTSERRAT
AL PARLAMENT DE CATALUNYA



EDITORIAL



Sortim de les vacances i ens trobem en plena voràgine de la Matagalls Montserrat o un cop més, més de 250 persones voluntàries, sòcies i simpatitzants de la nostra entitat s'organitzen per tal d'oferir un servei que enguany arriba a la 30a edició. Una activitat que amb molta feina d'organització prèvia i posterior es desenvolupa per tal d'aportar a la societat quelcom més que una de les moltes activitats que es fan per al món excursionista. Per al nostre teixit associatiu és un veritable honor poder treballar per a què un seguit molt nombrós d'amants de la natura siguin excursionistes o atletes, puguin gaudir del que es considera la festa de l'excursionisme català.

Molts i moltes de nosaltres, hem aprofitat durant les vacances per fer entrenament i actualitzar els nostres materials i el mes de setembre, amb la Matagalls, serà la prova de foc del nostre estat físic per a les activitats de la tardor i hivern, així doncs és molt probable que com l'any passat el nombre de participants que finalitzin la travessa augmentarà demostrant l'interès de la nostra societat en la millora esportiva i física.

Ja hem comentat alguna vegada que poc podia imaginar-se mossèn Jaume Oliveres, que aquell repte que va llençar i que va estar recollit pel nostre consoci Carles Albesa en companyia de Joan Cervera i Jordi Ribot el que en un principi semblava irrepètible, avui en dia s'ha convertit en un repte anual per a mota gent excursionista d'arreu.

Aprofitem l'avinentsa d'aquestes línies per agrair la comprensió de moltes persones aficionades que s'han quedat a les portes de les inscripcions, però és una qüestió que estem segurs que comprenen perfectament que una activitat que transcorre per tres parcs naturals no es pot abusar; ja que el sentit que dóna el caire de responsabilitat al món excursionista és precisament el d'haver defensat en tot moment l'entorn on practiquem els nostres esports.

Si volem que se'ns respecti com ha col·lectiu conscienciat hem de demostrar la nostra capacitat d'autocontrol abans que ens ho posin altres institucions de la mateixa manera que passa amb les qüestions dels rescats de muntanya o a la natura, si sempre ha estat el món excursionista el que ha dedicat temps a la formació per una pràctica acurada i preventiva, perquè ara hem d'assumir una despesa que des de sempre a l'igual que en altres accidents han estat a càrrec dels cossos de seguretat com la guàrdia civil ho feien antigament a Catalunya i ara ho fan a casa nostra els GRAE de la Generalitat, membres que en la seva majoria són practicants habituals i experimentats d'excursionisme o alpinisme. La nostra opinió és que els veritables esforços haurien de ser a promocionar la formació de la societat

envers la pràctica segura dels esports i en el cas de l'excursionisme que se sol practicar en un entorn canviable ràpidament encara amb més motiu. L'amenaça del cobrament fa anys que es posa sobre la taula segons l'època, però la realitat que una societat que cada dia modifica les seves tendències i que d'anar a la platja ara es desplacen a llars rurals o refugis de muntanya si no som capaços de promoure l'aspecte preventiu no millorarem la nostra capacitat d'una pràctica esportiva acurada i els rescats continuaran a l'ordre del dia.

Francesc Sanahuja
President



Ens ha deixat un altre expresident...

El passat butlletí estava imprimint-se, quan arribava la desagradable notícia que en Manel Sales i Bosch ens havia deixat el 19 de juny.

La petjada del Manel per la nostra entitat va ser que venint del seu GEDE on va fer juntament amb altres companys la primera ascensió als Cabirols (Pedraforca) com a les Roques d'en Benet (Beseit) i etc. va estar sempre, marcada per voler millorar o innovar tota mena d'actes o esdeveniments.

Recordem que al ser president de la secció de muntanya, es va comprar per a llogar la primera tenda "isotèrmica" de l'entitat.

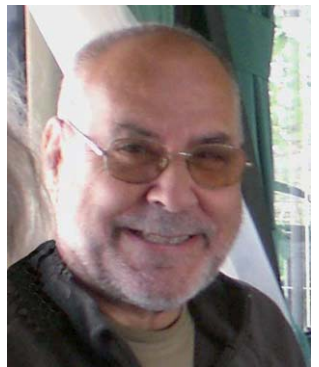
Va ser un gran impulsor en les X Jornades de Medicina i Socors de Muntanya i de la Taula Rodona de La dona i la muntanya.

La travessa Matagalls – Montserrat, la va capgirar i canviar tota la fisonomia d'estructura que tenia anteriorment, des que amb la inscripció fer una assegurança per als marxadors, donar samarretes, crear els controls d'avitallament per a tots els corredors, fixar diversos punts d'assistència de la Creu Roja, enllaçar tot l'itinerari amb ràdios emissores, com repartir els premis a l'arribada, en resum, les primeres línies mestres que avui, millorades, es continuen fent.

Manel Sales va ser president de la nostra entitat del 1991 al 1995.

Adéu amic.

Rafel Saperas



Ajuntament de Barcelona

AGENDA

OCTUBRE

3 i 4, dissabte i diumenge de 10:00 a 20:00
Secció Cultural
8à Fira del Llibre de Muntanya a Cantonigròs

3 i 4, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida de Mitja Muntanya

18, diumenge, 07:30
Secció de Muntanya. Senderisme
GR-175 Poblet-Vallbona de les Monges
5.45 h; 24,180 km
Hi haurà una opció d'itinerari més curta

22, dijous a les 21:30
Secció de Muntanya. Audiovisuals Cicle Buch i Parera

25, diumenge, 14:00
Secció de Muntanya. Matagalls-Montserrat
Dinar Voluntaris Matagalls-Montserrat

31 i 1 de novembre, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida d'Alta Muntanya

31 i 1 de novembre, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya, Senderisme
GR-90 Alcalà de Moncayo (Saragossa)

NOVEMBRE

7 i 8, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida de Mitja Muntanya

15, diumenge, 07:30
Secció de Muntanya. Senderisme
GR-175 Vallbona de les Monges-Rocafort de Queralt
4.55 h; 18,590 km.
Hi haurà l'opció de fer un itinerari més curt.

19, dijous a les 21:30
Secció de Muntanya. Audiovisuals Cicle Buch i Parera

28 i 29, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida de Mitja Muntanya

**INFORMACIÓ ACTUALITZADA DE
LES ACTIVITATS DEL CLUB
PODEU VEURE-LA A
www.cegracia.cat**

DESEMBRE

12 i 13, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida d'Alta Muntanya

17, dijous a les 21:30
Secció de Muntanya. Audiovisuals Cicle Buch i Parera

20, diumenge, 07:30
Secció de Muntanya. Senderisme
GR-176 Puigreig-Sant Pau de Pinós i dinar de restaurant
2.55 h; 10,180 km.

GENER 2010

9 i 10, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida d'Esqui de Muntanya

17, diumenge, 07:30
Secció de Muntanya. Senderisme
GR-175 Rocafort de Queralt-Santes Creus
5.50 h, 23,905 km. Hi haurà l'opció de fer un itinerari més curt.

21, dijous a les 21:30
Secció de Muntanya. Audiovisuals Cicle Buch i Parera

23 i 24, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida de Mitja Muntanya

30 i 31, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
Sortida d'Alta Muntanya

ALTES DE SOCIS

8320 M. Daniela Sánchez Sollazzo
8321 Treton Quentin
8322 Jaume Llopert Serra
8323 Juan Antonio Lorente Rubio
8324 Lourdes Busquets Ferré
8325 Cristina Biete Castells
8326 Jaume Barmona Vives
8327 Àlex Bañón Sánchez
8328 Ramon Sidera Roca
8329 Víctor Manuel Rins Sanz



Obra Social "la Caixa"



JUNTA DIRECTIVA



ACTIVITATS DIVERSES DE L'ENTITAT

El divendres 18 de gener vàrem celebrar el Sopar d'Aniversari de l'entitat al restaurant "El Pescadito" a la localitat d'Esplugues del Llobregat, amb l'assistència d'un bon nombre de socis i sòcies i la presència d'autoritats de les diferents institucions del país

Es va fer el lliurament d'insígnies als socis i sòcies de 25 i 50 anys per la seva fidelitat i les mencions d'honor corresponent a l'any 2007 concedides a les persones que han destacat per la seva aportació a l'entitat, van correspondre a Xavier Arias i Sunyer per a l'ascensió al Cho Oyu, a Martí Santamaría i Muñoz con a president del GEDE per la seva dinamització de la secció, i a Josep Arisa i Molas per la seva col·laboració en la secretaria del Club.

El 10 i 11 de gener al Museu i Centre d'Estudis de l'Esport es va celebrar les primeres "Jornades de Prevenció en l'Esport" organitzat per la Fundació Catalana per a l'Esport i la nostra entitat, va ser un èxit d'assistència tant de directius, federatius, esportistes tècnics i metges així com assistents a les jornades.

El butlletí de gener i febrer del 2008, no va ser un més, cal destacar que va ser el núm. 100 de la segona època i pot semblar una xifra petita pels anys que té la nostra entitat, però recull molt bé tota la informació i activitats del Club gràcies al treball i dedicació de uns socis.

El dimarts dia 12 de febrer es va convocar la primera reunió per formar la comissió que organitzarà la XXIX travessa Matagalls-Montserrat, es va convidar a assistir-hi al socis però no va tenir molt èxit, casi van tornar ha ser els mateixos de cada any.

En el mes de febrer una delegació del Club va assistir a la XXXIX Renovació de la Flama de la Llengua Catalana al Monestir de Montserrat, que aquest any va organitzar la UE de Sabadell.

El dijous 24 d'abril se celebrà l'Assemblea General Ordinària de l'entitat amb l'assistència de 39 socis, en general va ser tranquil i asserenat a excepció d'una mica de polèmica en torn a l'expedició a l'Everest.

L'1 d'abril es presenta amb roda de premsa al saló Lluís Companys de l'Ajuntament de Barcelona l'expedició "Barcelona al sostre del Món" amb el suport de l'Ajuntament i coordinada per la nostra entitat a través dels expedicionaris Xavier Arias i Xavier Aymar amb l'objectiu de fer-ho en 24 hores.

La roda de premsa va ser presidida per Pere Escobar delegat d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona, també va tenir torn de paraula el president de la FEEC, Antoni Fondevila i per finalitzar el nostre president va fer un petit balanç de la trajectòria del Club.

A continuació Xavier Aymar explicà amb tecnicisme la propera aventura que durà a terme als mitjans de comunicació, que li varen fer preguntes de tipus tècnic i la forma d'assolir-ho.

A mitjans del mateix mes, una delegació del Club amb els expedicionaris, vàrem ser rebuts per l'alcalde de Barcelona l'Excm. Sr Jordi Hereu i Boher que va lliurar als "Xavis" una bandera de la ciutat per a què la instal·lessin a l'Everest i els va encoratjar que fessin cim, però sobretot que tornessin sans i estalvis.

Finalment el dia 20 de maig del 2008, els nostres socis expedicionaris Xavier Arias i Xavier Aymar van assolir el sostre del món.

El 27 d'abril a petició de l'Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès, l'entitat ha organitzat per primera vegada una caminada Naturtrecsc, a la Serra de Bastets amb una participació de 110 persones un itinerari de 11,900 km i un horari previst de 3,45 h.

El mes de maig la Junta Directiva del Club en una reunió de Consell acordà a partir d'ara subvencionar els socis que voluntàriament participin i es classifiquin en les proves oficials que organitzi la FEEC.

El 20 d'abril la nostra entitat va tornar a organitzar una vegada més la caminada de Gràcia "Barnatrecsc" pels carrers i places de l'exvila de Gràcia, amb un recorregut d'uns 11 quilòmetres amb sortida davant de l'Àrea Esportiva Municipal de la Vall d'Hebron i l'arribada a la pl. Joanic amb una participació de 1.500 corredors aproximadament.

Al juliol, una nodrida participació de socis del Club varen assolir el sostre del continent Àfrica "Kilimanjaro", amb aquesta ascensió els participants van voler col·laborar en l'aniversari del CEG i les 65 ascensions del GEDE també varen aprofitar per fer turisme a l'illa de Zanzíbar

Les vacances d'estiu aquest any s'han realitzat entre finals de juliol i mitjans d'agost al càmping La Rouviere les Pins en la localitat francesa de Vagnas, amb una participació d'uns 40 socis repartits en 12 instal·lacions, es van fer moltes activitats i de tota mena.

El dia 2 de setembre es va fer la presentació com ja casi és tradicional de la travessa Matagalls Montserrat al Parlament de Catalunya, presidint la taula Ernest Benach president del Parlament de Catalunya, Antoni Fondevila president de la FEEC, Josep Fèlix Muñix representant de l'Hospital General de Catalunya, Francesc Sanahuja i la directora de la cursa Pilar López, amb una nombrosa assistència de socis i muntanyencs .

L'11 de setembre com cada any una representació de l'entitat, va celebrar la Diada Nacional fent la tradicional ofrena floral davant el monument a Rafael Casanova.

Els dies 20 i 21 de setembre es va celebrar la Yravessa Matagalls Montserrat la festa de l'excursionisme català, la prova de muntanya més nombrosa d'Europa i estrella del Club amb una participació de mes de 3.000 corredors.

El tradicional Concert de Nadal es va celebrar el dia 13 de desembre.

Josep Portell



ADEU MANEL

El passat mes de juny ens deixava un altre expresident, en Manel Sales i Bosch. Si bé feia anys que no era soci, en el temps que ho va ser, va ser molt actiu. Va desenvolupar tasques en diverses seccions, i format part de les seves juntes; finalment, va ser president de l'Entitat, dinamitzant i aportant noves idees.

Ens vàrem inscriure com a socis el 16 de maig del 1957, amb el Sr. Manel (pare) i un altre amic; a ell li va tocar el núm. 2.990. Durant els quaranta anys que va formar part del nostre col·lectiu, va participar a molts actes i activitats del Club. Crec que menys els Cantaires, Cultural i GIE, ho va fer activament en les altres seccions, al marge de quan va ser president que pel càrrec havia de participar en totes.

Li va ser concedida la placa d'honor l'any 1988 per la seva dedicació a l'Entitat, i el mateix any també se li atorgà a la comissió Matagalls-Montserrat de la qual ell en formava part com a director.

Realment, la seva passió els primers anys de soci, va ser l'escalada, quan vàrem fer moltes activitats a la secció del GEDE, escalant a tots els indrets del territori, i en especial a Montserrat.

Amb el pas dels anys i al tenir més responsabilitats, es va anar decantant cap a la muntanya en general, l'esquí, l'acampada i va organitzar altres activitats.

Si que és veritat que tenia caràcter, i que li agradava organitzar activitats, però mai sol, sempre amb la col·laboració de més gent. A vegades amb un col·lectiu de tants socis has de tenir caràcter perquè funcioni, evidentment com totes les persones tenia els seus detractors, però la majoria li feia costat.

Durant els quatre anys que va ser president (1991-1995) va fer avançar l'Entitat cara al futur, ja que altres clubs excursionistes i empreses privades oferien moltes activitats.

La segona etapa de la Matagalls-Montserrat, amb el format actual i com està estructurada actualment pel que fa a avituallament i corredors, es va posar pràctica l'any 1986, quan en Manel era director de la travessa.

En la seva etapa federativa a mitjans dels noranta, va portar la direcció tècnica de la FEEC, quan el nostre actual president ho era de la Federació. També va presentar candidatura a la presidència de la FEEC a les eleccions del 1996.

A part de la muntanya, la seva afecció des de jove era col·leccionar segells de tot el món, però en particular de l'estat espanyol. Tots recordarem en alguns campaments de vacances quan tenia la paradeta muntada classificant-los, i crec que de tants que en tenia no va arribar mai a tenir-los tots classificats; últimament, també es va aficionar a les xapes del cava de les quals també en tenia un fotermer.

Et recordarem sempre.

JOSEP PORTELL



A LA RECERCA D'UN NOU ESTATGE

Ja fa temps que les nostres Seccions malden per aconseguir més espai al nostre estatge. Els cal per fer-hi cabre el material tècnic, els llibres, plànols, partitures, documentació, etc. Dues plantes de cent metres cadascuna, més les golfes i el pati, ja no ens donen per a més, i aquestes reivindicacions ja no poden ser ateses.

Les més urgents de la Comissió M-M, s'han de cobrir amb solucions enginyoses. La tasca de neteja de les golfes que han fet Pepita Sambola, i Dolors Boter, serà providencial per disposar d'uns pocs metres quadrats.

El Club creix i hi ha projectes, i no oblidem l'anhel del nostre retorn a Gràcia; retorn físic, que no estatutari, ni de voluntat i sentiment envers la Vila.



De camí cap a aquest objectiu, i a petició del nostre president, la Secretaria Tècnica de l'Ajuntament de Gràcia, ens concedí una reunió amb la taula dels partits polítics amb representació al Districte, la qual va tenir lloc el dia 10 de juny a la Sala de les Pintures de la seu del Districte. Hi assistiren els representants dels partits, Josep A. Vinyals (PSC), Roger Amigó (ICV-EUiA), Carles Agustí (CIU), Àlex López (ERC), Ana M. Casas (PP), i una representació del nostre Consell encapçalada per Francesc Sanahuja. Aquest féu una exposició de la situació actual i dels projectes del Club, de la necessitat de disposar de més espai per poder créixer, i de la voluntat de continuar donant els serveis que els ciutadans demanen del moviment associatiu, i, sobretot, cridar la seva atenció i que ens considerin com a entitat amb vocació de voluntariat i de donar servei, sense ànim de lucre, a l'hora de treure un aprofitament social als escassos locals que apareixen a Gràcia.

La Vila està de moda i els espais grans són molt escassos i cars; calia, doncs, aconseguir aquest encontre per tal que quan surti l'oportunitat, poder estar ben posicionats entre els candidats.

Roger Lloses



CANTAIRES MUNTANYENCS



45 ena. FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

Heus ací, una vegada més, la Festa de la Cançó de Muntanya. El 7 de juny d'aquest 2009 ha estat la UEC, de Gràcia, la que ha organitzat aquesta trobada anual de les corals excursionistes. I ho ha fet al Santuari de la Mare de Déu de Núria, advocació a la qual s'acollí, en el moment de la seva fundació, la Coral de l'Entitat graciencina germana.

Enguany, els grups corals que pujaren a Núria, amb l'inevitable però alhora formidable cremallera, foren, per ordre de participació en el Concert, els següents: Coral del Centre Excursionista del Penedès, de Vilafranca del Penedès; Coral Madrigalistes de Catalunya, de Barcelona; Cantaires Muntanyencs, del Club Excursionista de Gràcia; Coral de la Unió Excursionista de Sabadell i Coral Núria, de la Unió Excursionista de Catalunya/Gràcia.

La rebuda col·lectiva tingué lloc a la Font del Dr. Bassols (fundador dels "Amics de Núria"), ben a prop de l'Ermita de Sant Gil, indret on, segons la llegenda, fou trobada la imatge de la Mare de Déu de Núria, *bella i gentil fabricada pel devotíssim Sant Gil*. Així, doncs, entre les 10 i 11 hores gaudirem d'un excel·lent esmorzar i rebérem les contrasenyes i els programes.

És plaent de deixar constància que aquest ha estat el primer acte oficial de la nostra nova presidenta, Elisabet Figuera, a qui li desitgem, des d'aquestes ratlles, moltes felicitats i encerts.

Aplegades les Corals per a la missa de dotze en el Santuari, s'interpretaren:

Cant d'entrada: *Vine Déu creador*, (J.S.Bach).

Missa dels excursionistes: *Senyor tingueu pietat*. - Glòria. - *Sant, sant, sant*. - *Anyell de Déu*, (E. Sala).

Ofertori: *Himne de la coronació de la Mare de Déu de Núria*, (Camil Geis).

Donar la pau: *Donna nobis pacem*, (W.A. Mozart).

Comunió: *Cançó de la Rosa*, (A. Nicolau).

Final: *Goigs de la Mare de Déu de Núria*.

La missa fou oficiada per l'il·lustríssim Bisbe de la Seu d'Urgell i co-príncep d'Andorra, monsenyor Joan Enric Vives, acompanyat pel Capellà Custodi del santuari, mossèn Joan Parera. El senyor bisbe tingué paraules de gran simpatia envers els cantaires i els seus cants, alhora que



Fotografia de Jordi Coca

oferia la seva diòcesi per si algun dia volíem anar a cantar-hi.

A la sortida de l'església, tinguérem ocasió de comentar-li que, ja al 2002, els Cantaires Muntanyencs organitzàrem pel llavors Arquebisbe de la Seu d'Urgell, monsenyor Joan Martí Alanis, mentre que ell, monsenyor Joan Enric Vives, estava absent de la Seu en visita pastoral. De totes maneres, ens va reiterar la seva proposta de la Seu d'Urgell o de qualsevulla altra població del bisbat.

Després, i a l'esplanada del Santuari, l'*Esbart Eudald Coma*, de Ribes de Freser, oferí un interessant recital de danses d'arreu dels Països Catalans, mereixedor dels majors elogis, alhora que de la felicitació més sincera.

A continuació, la presidenta de la Coral Núria, Pilar Delgado, donà la benvinguda a la Festa i féu lliurament d'uns records a les Corals participants i a l'Esbart; al Sr. Bisbe; al Capellà del Santuari; a les institucions col·laboradores i al representant de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, Miquel Fernández, i que és membre de la nostra coral.



Record de la visita a la Mare de Déu de Núria

GOIGS DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA

Ja que en tan freda muntanya per nosaltres vol estar, la Mare de Déu de Núria anem tots a visitar.

Una muntanya escarpada mig any coberta de neu vulgué prendre per estada la Mare del Fill de Déu. Des d'aquí favors envia a qui els hi sap demanar:

La Mare de Déu de Núria anem tots a visitar.

Desitjos de dar-li glòria el devotíssim Sant Gil, i una imatge per memòria fabricà bella i gentil per tal que els devots en ella la vinguessin a honorar:

La Mare de Déu de Núria anem tots a visitar.

Ja que per sa gran clemència nostres vots vol escoltar, la Mare de Déu de Núria anem tots a visitar.

SANTUARI DE NÚRIA
QUERALBS



Fotografia de Francesc del Rey

En el Concert de la tarda, que tingué lloc també al Santuari, cada coral va interpretar dues cançons. Les dels Cantaires Muntanyencs, sota la direcció de Víctor Barbé, foren:

Donna, Donna, (S. Secunda) i
Ve la son bosc endins, (E. Sala).

Per finalitzar, les Corals cantàrem conjuntament:

Tot baixant per la drecera, (F. Glück);
Signore delle cime, (G. Marzi);
El tell, (F. Schubert);
O voso galo comadre, (M. Groba);
Nabucco, cor d'esclaus, (G. Verdi) i
L'Empordà, (E. Morera), peça que dirigí el Mestre Josep Vila, el nostre primer director.

El *Cant dels Adéus*, al qual s'afegí tot el públic, com ja és tradicional, clogué aquesta 45ena. Festa de la Cançó de Muntanya celebrada al bell mig dels cims pirinencs que envolten el meravellós Santuari de la Mare de Déu de Núria que, com diuen els Goigs, *en tan freda muntanya per nosaltres vol estar*.

De la 46ena. Festa de la Cançó de Muntanya en tindrà cura l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore, de Barcelona, com ja ho han fet en diverses ocasions, encapçalats per l'entusiasta Daniel Pi i Tramunt. Gràcies per endavant, amics.

Aurora Vila i Guàrdia.



Fotografia de Jordi Coca

(Fotografies a les contraportades)



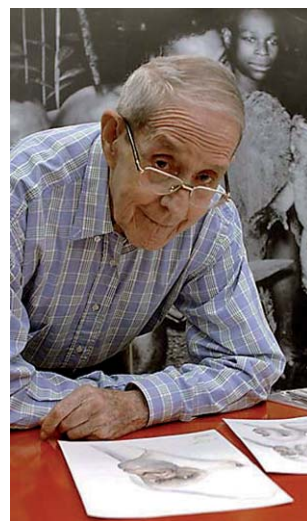
CULTURAL



JORDI SABATER PI - CIENTÍFIC CATALÀ

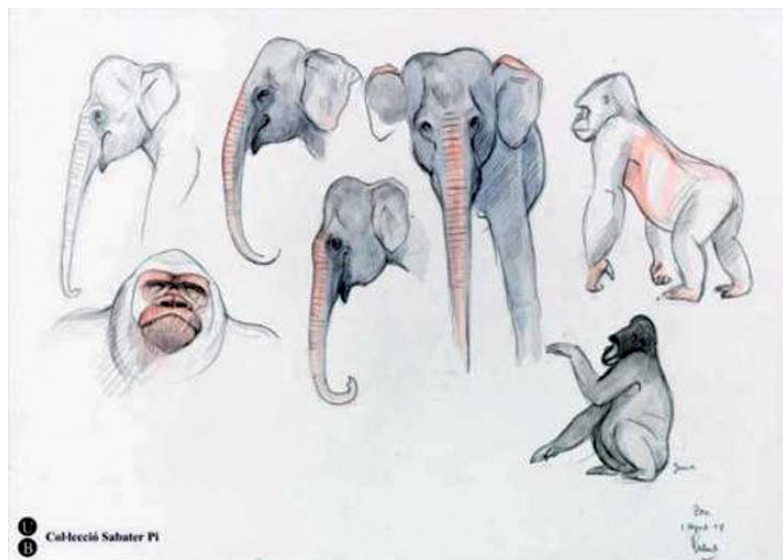
Aquest estiu ha mort un gran estudiós de la natura i dels simis africans. El vaig conèixer personalment i em va atreure la seva senzillesa i les seves explicacions sobre el món animal, que ell tant coneixia. De forma planera i humil ens explicava la vida a l'Àfrica.

Organitzat pel Grup Homínid del Parc Científic de Barcelona, donava classes de dibuix al Zoològic. Amb mestria i amb mà ràpida, copsava el moviment dels animals. Deia que dibuixar-los l'ajudava a comprendre'ls i conèixer-los millor.



Destinat al Centre de Fauna d'Ikunde, va descobrir que la cultura no és exclusiva dels humans. Els ximpanzés són capaços d'usar bastons per atrapar tèrmits dins dels troncs, tècnica que han transmès de generació en generació. També són capaços de classificar els colors.

Els treballs científics de Jordi Sabater no han estat suficientment difosos, cosa que sí que hauria passat en un altre país. En canvi, se'l coneix pel "mèrit" d'haver portat el *Floquet de Neu* al Zoo de Barcelona, nom que mai li va agradar. Portant-lo al Zoo va salvar al petit ximpanzé d'una mort segura. Aquest fet va eclipsar tota la seva trajectòria científica.



Col·lecció Sabater Pi

Els seus treballs, dibuixos, fotografies, quaderns d'estudi i objectes els ha llegat al Parc Científic de Barcelona i es poden consultar lliurement.

“Algun dia la humanitat serà jutjada per haver tancat els primats en zoològics.”

“Els ximpanzés són conscients del seu parentiu amb l'home.”

“L'home ha fet de la Terra un infern per als animals.”

LA SETMANA TRÀGICA DE BARCELONA

Juliol 1909

Fa 100 anys dels fets de la Setmana Tràgica de Barcelona, una revolta que va influir sobre el panorama del segle XX a Catalunya.

Per aquest motiu els centres d'estudis i altres entitats culturals dels diferents districtes de la ciutat de Barcelona, han decidit organitzar tota una sèrie d'actes de manera coordinada (exposicions, itineraris, publicacions, etc.) amb l'objectiu d'estudiar i difondre els fets d'aquella setmana, des del rigor científic i també des de la proximitat. Compten amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona, Civil i Cultural.



El Taller d'Història de Gràcia organitza un itinerari per Gràcia i també una exposició a la biblioteca Jaume Fuster (Plaça Lesseps). A més, s'ha preocupat de la descoberta d'una placa recordant que l'església de l'oratori de Sant Feliu Neri (carrer del Sol, 8) fou cremada el 27 de juliol de 1909 i que inspirà a Joan Maragall l'article “L'església cremada”.

Contacte: taller@gracianet.org Tel. 647843084

Van ser set dies de barricades, incendis provocats i crema de convents. Però, sobretot, set dies que posaren en evidència la ineficàcia dels partits polítics, la falta d'escrúpols de la burgesia catalana i el caràcter revolucionari d'una gent que sempre ha lluitat per sobreviure.

El programa de la commemoració fins el 2010 el trobareu a:
www.irmu.org

XXX APLEC PATRIÒTIC AL PI DE LES TRES BRANQUES

19 de JULIOL

PLA DE CAMPLLONG

Sota l'organització de l'Ajuntament de Castellà del Riu, Ajuntament de Berga i entitats del Berguedà, ha tingut efecte aquest aplec al Pi de les Tres Branques.

El nostre Club ha col·laborat en l'acte juntament amb altres institucions catalanes on la joventut s'hi ha abocat amb entusiasme i participació.

Història del Pi:

El Pi de les Tres Branques és un pi roig, *Pinus Silvestris*, que des del 20 d'octubre de 1987 té la consideració d'arbre monumental de Catalunya. Situat al Pla de Campllong, a 1.290 metres d'alçada sobre el nivell del mar, és l'escenari d'una trobada de tots els colors del catalanisme cívica, cultural i polític. La projecció que actualment té el Pi de les Tres Branques no s'entendria sense el poema de Jacint Verdaguer. Ell va crear del Pi un mite patriòtic, on només hi havia hagut simbolisme religiós fins llavors.

El Pi va morir cap a l'any 1913, per causes no del tot precises: una ferida de destrall, la construcció d'una carretera molt propera, l'interès per extreure'n resina, la voluntat de destruir-lo en tant que símbol de la nació,... Malgrat aquest contratemps, l'aplec va continuar preservant l'arbre mort i celebrant-hi la Festa.



Amb l'arribada del general Franco, l'Aplec va ser prohibit rotundament. No va ser fins al 1980 que es va reinstaurar la trobada al Pla de Campllong.

L'arbre és el símbol de la vegetació, de la natura; des del neolític, propiciatori del bon temps, de la pluja, dotat de poder fecundador. Objecte de cultes d'origen ancestral... Verdaguer li confereix l'exemplaritat, el símbol de la nostra Pàtria, els Països Catalans.

Dolors Làzaro Palau



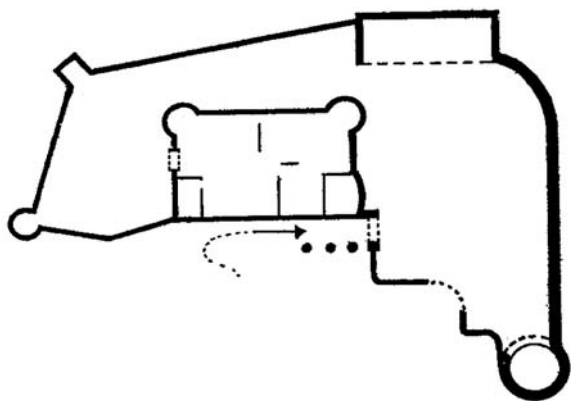
ANEM AL CASTELL DE...

ROCA BRUNA (Ripollès) *

Situació.-

Aquest castell està situat dalt d'un promontori rocós, envoltat de cingles, a 995 m d'alçada. Des d'aquest lloc es dominen les valls de Rocabruna i de Beget i els passos naturals que, per les rieres de Beget i Salarsa i els colls de la Boixeda, Prugent, de les Moles i de Malrem, hi porten.

El castell és un magnífic mirador sobre els Pirineus (Puigmal, Finestrelles, Pic d'Eina, Pic de l'Infern, Noufonts, Bastiments, Costabona,...) i les fondalades i muntanyes de l'Alta Garrotxa (Montfalgars, Comanegra, Bestracà, Bassegoda, Montmajor, Puig Ou, Puigsacreu,...) fins al Puigsacalm, el Cabrerés i les Guilleries.



Planta segons Manuel Bassa.

Sobre l'origen del nom de Rocabruna hi ha dues teories. Una afirma que trobant-se el castell en un lloc de roques fosques prengué la denominació de *Roca bruna*; mentre que l'altra, fonamentada en documents de finals del segle X i pels detalls heràldics de l'escut, es refereix al poble com *Pruna* i al castell com *Roca Pruna*. De fet la gent del país

en diuen Rocapruna, de la mateixa manera que anomenen Camp-rodon (Camp Rodonis) a Camprodon.

El castell proper al veïnat de Rocabruna pertany, des de l'any 1969, juntament amb Beget al municipi de Camprodon.

* Respectem els límits de l'actual divisió comarcal, basada en els termes municipals i les millors vies de comunicació, tot i que des de sempre l'antic terme municipal de Beget, que inclou Rocabruna, ha pertangut -històricament i geogràficament- a la Garrotxa.

Estat actual i descripció.-

Actualment les runes d'aquest castell estan en fase de consolidació i el seu interior en curs d'excavació arqueològica. Rocabruna va ser, a finals del segle XIII i durant els XIV i XV, una de les construccions militars més grans i imposants d'aquesta zona. La influència dels seus senyors al comtat de Besalú, més tard al de Barcelona i en general en els conflictes i polítiques del país, fou important. Això es degué reflectir, també, en l'aspecte i solidesa del seu estratègic castell-residència.

Arquitectònicament, el castell té forma irregular resseguint la topografia del turó on s'aixeca. S'hi distingeix, amb una certa claredat, el recinte sobirà format per un cos central, de planta rectangular, bastit segurament al segle XI. L'aparell constructiu, amb molts trossos de paret caiguts, està format per carreus ben treballats que recorden els dels edificis romànics. En aquest recinte central hi havia dues torres circulars d'angle, les dependències senyorials (de les quals en les recents excavacions s'hi ha posat al descobert un començament d'escala amb uns treballats graons i una cisterna) i la capella dedicada a Sant Llorenç. La paret sud-est d'aquest recinte central coincideix amb la muralla exterior.

El recinte jussà, que envolta al sobirà per tres dels seus costats, va ser construït en bona part durant els segles XIV i XV. Tenia un pany de muralla d'uns 100 m de llargada on hi ha, en un dels seus extrems, una nau de planta rectangular d'uns 19 per 6,3 m, de la que actualment només se'n conserven els dos costats curts i la façana exterior que coincideix amb la muralla. La part inferior d'aquest mur està



El turó amb el castell des del Coll de la Boixeda.



La gran nau del recinte jussà.



Detall del mur, amb aparell d'opus spicatum, a la gran sala del recinte jussà.

construït, en bona part, amb aparell d'opus spicatum i rematat amb espitlleres. A l'altre extrem d'aquest pany de muralla i a uns 38 m d'aquesta nau hi ha una bestorre de planta rectangular, d'uns 3,1 m d'amplada interior per 4,4 m als costats; està també dotada de diverses espitlleres. El recinte segueix vers el sud-est on, a uns 23 m d'aquesta bestorre, n'hi ha un altre de planta circular de 2,1 m de diàmetre interior i un gruix de mur de 0,9 m. Els carreus d'aquest edifici, més treballats que els de la bestorre rectangular, poden correspondre al període romànic. Uns 21 m separen, amb un nou pany de muralla, aquesta bestorre circular del recinte sobirà.



Detall de les recents excavacions al recinte sobirà.

Segons M. Bassa, tot i que actualment no queden gaires restes, el recinte inferior es tancava, seguint un traçat irregular, en el seu sector més septentrional amb uns nous panys de muralla i una gran torre de planta circular, la més alterosa a jutjar per la base, que podria molt bé ser la de l'homenatge.

La porta d'accés al castell, segurament, era entre el cingle i la muralla, amb un pont llevadís, protegida i defensada des del recinte

sobirà i donava a un gran pati d'armes. Calia resseguir el perímetre del castell senyorial per a accedir-hi per mitjà d'una ben protegida porta.

Confiam que els treballs arqueològics i de consolidació de les restes que, des del 2006, en diferents campanyes anuals està fent el Servei de restauració de monuments de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Girona aportin noves dades, preservin aquestes històriques runes i en facilitin i estimulin la visita.

Història.-

Tot i que, sembla, que l'existència d'aquest castell és anterior al segle X, la primera citació és d'un document de l'any 1070 en el qual Arnau de Llers, senyor de Rocabruna, jura fidelitat al comte Bernat II de Besalú.

Successivament va pertànyer a les famílies Adalbert (1111); Gaufred (1117), un dels seus membres Guillem Gaufred



Restes del castell sobirà. En el lloc on hi ha l'excursionista, s'hi ha localitzat la cisterna.

(1117-1131) era amic personal de Ramon Berenguer III que el nomenà marmessor del seu testament; Godofred (1158); Llers (1198); Cervià (1258) que, aquest mateix any, el vengueren als Milany; per matrimoni d'una Milany, de nom Marquesa, passà a la família dels Besora (1279). Un personatge destacat va ser Pere de Rocabruna, documentat l'any 1308, brau i acèrrim home d'armes que prengué part en les més importants accions bèl·liques de l'època: a Sardenya, el 1330, amb l'infant Pere, retornant-hi de nou, el 1354, amb el rei Pere III. Un altre cavaller rocabrunenc de talla fou Dalmau de Rocabruna (1366) que formà part de l'estol que el rei Martí I envià, l'any 1399, a Sicília així com de l'expedició que el fill d'aquest rei, Martí *el Jove*, dirigí l'any 1409 a Sardenya. Pel matrimoni de Margarida, la filla de Dalmau de Rocabruna -el darrer en utilitzar aquest nom-, hereva del castell, aquest passà als Sagarriga (1447) que el vengueren, l'any 1469, als Desbac (o des Bac) senyors, també, de la veïna vall del Bac. Al segle XV, durant la Guerra Civil catalana (1462-1472), Pere des Bac fou un ferm partidari de Joan II enfront del Consell del Principat; va ser un dels nobles que van fer costat al rei juntament amb els remences capitanejats per Verntallat convertint aquesta zona, *la Muntanya*, en un punt estratègic de la lluita i en un refugi segur per als de la seva causa.



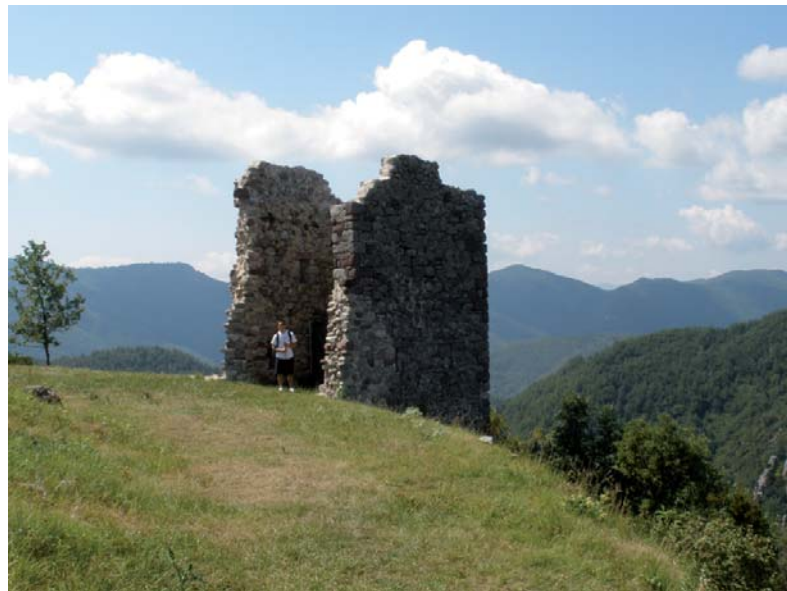
Detall de la cisterna amb les parets impermeabilitzades.

A primers del segle XVII el castell passà a ser propietat, pel casament d'una dels Bac, de la família Descatllar (o des Catllar) que el posseïa encara el 1612. Les dades posteriors sobre la fortificació són molt escasses, de forma que no tenim constància de quan es produí el seu abandonament.

De tota manera, les valls que domina el castell, degut a la proximitat al Vallespir, van ser des del segle XVII al XIX – amb la Guerra dels Segadors (1640-1652), la de Successió (1702-1714) la Guerra Gran (1793-1795) i la del Francès (1808 – 1814)- lloc de contínues lluites. El fet de què les restes del castell mostrin signes clars d'haver estat destruïdes mitjançant voladures i la falta de referències posteriors ens fan creure que el castell de Rocabruna va ser gairebé arrasat a mitjan del segle XVII, a finals de la Guerra dels Segadors, per les tropes del rei de França. Amb aquesta actuació (que es repetí en d'altres castells fronterers) França, un cop s'havia apoderat dels territoris



Grup d'excursionistes en la bestorre circular del recinte jussà.



La bestorre rectangular del recinte jussà.

catalans del Rosselló, el Conflent, el Vallespir i part de la Cerdanya, pretenia deixar totalment desprotegida la nova frontera amb Espanya per tal de facilitar-ne posteriors invasions.

Llegenda.-

La imaginació popular hi situa, com en molts altres castells, l'amagatall de valuosos tresors: bous, cabres, llobes, cadires... d'or massís o bé cofres plens a vessar de pedres precioses i monedes, esperen l'afortunat que, algun dia, ho descobreixi. En el cas de Rocabruna la llegenda diu que, en el decurs d'un llarg setge el senyor del castell, assedegat, renegà que volia beure encara que fos el mateix diable el que li proporcionés, a canvi de la seva ànima, l'aigua... Al moment va sentir, a la vora, el doll abundós d'una font mentre una formosa donzella li ofería un gran corn d'or ben ple d'aigua fresca... El feudal, espantat per la blasfèmia que acabava de proferir i, potser, per les conseqüències, s'afanyà a enterrar el corn, sense servir-se'n, en el lloc més profund i secret del castell. Encara hi és. Des d'aleshores molts han remenat per les runes de Rocabruna cercant aquest preuat corn. Es diu que, en una ocasió que un llamp enderrocà un gran pany de muralla, alguns del país van anar-hi per tal de comprovar si l'estondrall havia descolgat el valuós tresor. Potser serà ara, quan els arqueòlegs i els obrers que treballen en les diferents campanyes de restauració, hi remenen tantes pedres que, finalment, es faran rics!!!.

Itinerari.-

Desplaçament.- Cal anar fins a Camprodon i, un cop passada aquesta vila, continuar per la C-38 en direcció al coll d'Ares. A uns 3,5 km de Camprodon, a mà dreta, trobarem la carretera GIV-5223 que porta a Beget. Recorreguts uns 6,5 km arribarem al veïnat de Rocabruna, amb una bonica església romànica, Sant Feliu, del segle XII.

Recorregut a peu.- Durada: 1 h 30 min. Longitud: 3 km. Desnivell: 120 m. Dificultat: baixa.

Sortim del nucli de Rocabruna per la carretera que va a Beget

A uns 400 m (0 h 07 min) trobem can Tadeu aquí, per la dreta, cal agafar una pista que passa a tocar de la casa i seguir els senyals grocs d'un sender local.

(0 h 13 min) Coll de sa Mola (929 m.), al peu del tossal del castell, seguim per la pista que comença a enfilar-se i que ben aviat es convertirà en un corriol.

(0 h 25 min) Després d'una petita grimpada arriben al CASTELL DE ROCABRUNA (995 m).

Podem retornar al poble de Rocabruna, en 15 min, desfent el camí de pujada o bé fer un camí un pèl més llarg que baixa en direcció est, tot seguint les marques blanques-grogues (que passen pel que devia ser l'antiga porta del castell), dóna la volta al turó i va perdent alçada ràpidament fins anar a trobar la pista que passa per ca L'Armeta, Can Fuster i La Vila fins arribar, en poc menys d'una hora, al veïnat de Rocabruna.

Cartografia.-

Ripollès.-Escala 1:50.000. Institut Cartogràfic de Catalunya, 2006.

Alta Garrotxa.-Escala 1:25.000. Mapa i guia. Ed. Alpina / Geoestel. 2004.

Vall de Camprodon / Vall de Ribes.- Escala 1: 50.000. Mapa i guia. Ed. Alpina / Geoestel. 2004.

Bibliografia consultada.-

Bassa i Armengol, Manuel.- *Rocabruna*. Butlletins del Centre Excursionista de Catalunya números 448 i 449, setembre i octubre de 1932.

Grabolosa, Ramon.- *Besalú, un país aspre i antic*. Editorial Montblanc. Granollers 1968.

Girona i Casagran, Josep.- *L'Alta Garrotxa*. Editorial Selecta. Barcelona 1969.

Diversos autors.- *Castell de Rocabruna a Els castells catalans*. Volum III. Rafael Dalmau editor. Barcelona 1971.

Català i Roca, Pere.- *Llegendes de castells catalans*. Rafael Dalmau editor. Barcelona 1983.

Diversos autors.- *Castell de Rocabruna i Sant Llorenç de Rocabruna a Catalunya Romànica (La Garrotxa)*. Volum IV. Ed. Enciclopèdia Catalana. Barcelona 1990.

Masip Campos M^a Àngeles.- *Els millors racons de la Garrotxa i el Ripollès*. Edicions 62- RACC. Barcelona 2002.

Josep Arisa



MUNTANYA



Presentació d'EL CAMÍ

L'associació PAS que té com a finalitat la posada en marxa d'una ruta de senderisme cultural per les terres de parla catalana anomenada *El Camí*, va fer la seva presentació el passat dia 21 d'abril a les vuit del vespre a la nostra seu.

A més de la presentació de la dita associació i d'*El Camí*, també tenia la intenció de ser una trobada de definició de ruta al seu pas per Gràcia.

A més del responsable de PAS i dels nostres consocis amb llarga experiència en les caminades BARNATRESC, hi van assistir representants de la UEC de Gràcia, Taller d'Història de Gràcia, La Barraqueta-Llibreria Sirga, Assemblea de Joves de Gràcia, Espai País Valencià i Colles de Sant Medir.



En la presentació, Francesc Sanahuja va demanar a PAS que qualsevol criteri sobre senyalització i divulgació d'un sender tingui un consens amb la FEEC, ja que és d'on nosaltres formem part i, també, per evitar una proliferació de propostes que confonen l'usuari. Acabada la presentació es van recollir les aportacions dels assistents sobre llocs i temes que hauria de recollir el sender cultural al seu pas per la Vila.

Qui desitgi més informació sobre aquesta ruta pot consultar el web www.elcami.org

Roger Lloses



CICLE D'AUDIOVISUALS JOSEP BUCH I PARERA

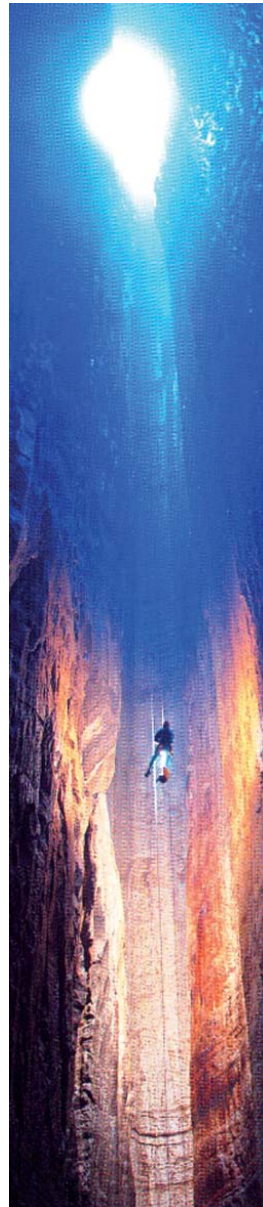
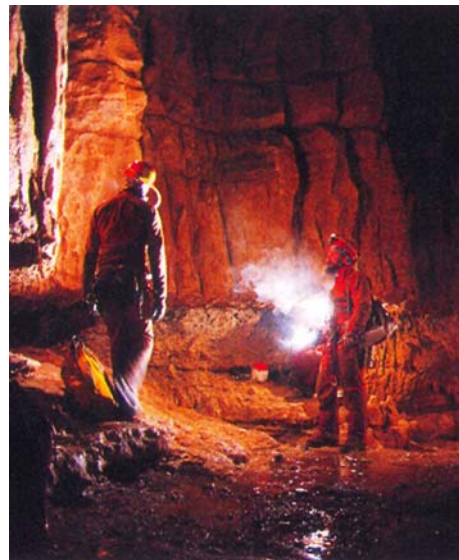
LA SPLUGA DELLA PRETA

El 18 de juny, Xavier París del GIE del CEG, projectà aquest documental sobre una campanya d'exploració a una gran cavitat.

Ens explicà que l'espeleologia permet explorar i descobrir tot un món que s'obre sota terra, un món de foscor envoltat d'autèntiques meravelles i laberíntics espais.

L'Abismo-La Spluga della preta és un fantàstic documental sobre una campanya d'exploració a una de les cavitats més importants d'Itàlia, amb els seus -985 metres de profunditat vertical.

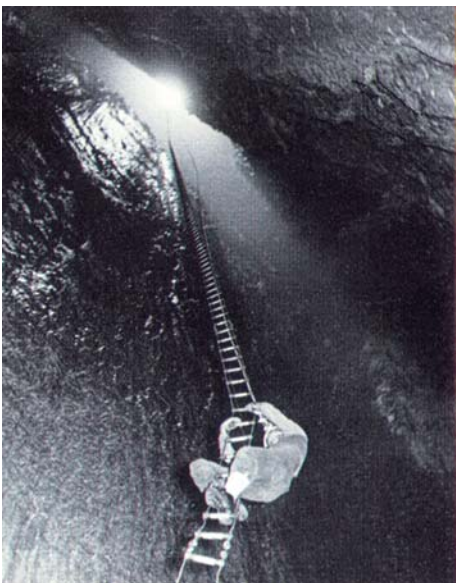
Amb uns mitjans de filmació moderns i molt treballats, el documental filmat el



Capiro Hospital
General de Catalunya



2004 ens transportà al món de les grans verticals subterrànies, amb pous que es davallen amb ràpels de més de 100 metres directes, i el món de les grans exploracions sota terra a sistemes gegantins, bivacs, i també, estretes gateres que costa de superar. També ens mostrà una visió històrica de l'exploració titànica de moltes generacions que metre a metre des del 1925, han aconseguit arribar a la mítica profunditat que ara coneixem d'aquesta gran cavitat italiana. Fins al 1958, la cavitat era considerada la més profunda del món.



En definitiva, una visió documental de l'espeleologia que es realitza actualment i que permet descobrir que la natura no s'acaba damunt la terra.



Groenlàndia 2007

El 16 de juliol Josep Carbonell ens explicà el seu viatge a Groenlàndia realitzat l'agost del 2007. Un viatge pels fiords del sud-oest de Groenlàndia, on va fer petites excursions per conèixer la zona. També va visitar algunes ciutats i va navegar pel mig de la "banquisa" (els icebergs). Un viatge molt interessant i molt ben organitzat!



CURS 2009-2010

Comencem un nou cicle d'audiovisuals de muntanya on descobrirem noves vies, nous cims i experiències úniques viscudes per companys del club i d'altres entitats.

Tots aquells que heu conquerit noves fites i trobat camins nous, esteu convidats a compartir-ho i a explicar-ho a través del cicle d'audiovisuals Buch i Parera.

Podeu contactar amb nosaltres els dijous al Club o bé mitjançant el correu electrònic audiovisualsceg@cegracia.cat.



Esteu tots convidats cada tercer dijous de mes als propers audiovisuals la programació dels quals s'actualitzarà convenientment a la pàgina web del Club.

Fins al proper audiovisual!

Carme Rodríguez, Natàlia Llàcer i Alba Artís



GEDE



CURSET D'INICIACIÓ A L'ESCALADA

Del 29 de setembre al 20 d'octubre, el GEDE impartirà el curset d'iniciació a l'escalada de tardor, aquest curset constarà de 5 classes teòriques i 4 sortides de pràctiques a diferents zones d'escalada de Catalunya.

L'objectiu d'aquest curset és la iniciació al món vertical, acabat el curs els assistents hauran adquirit els coneixements teòrics i pràctics, necessaris per progressar i moure's en el món de l'escalada.

Les places són limitades a 12 cursetistes i el termini d'inscripció es tancarà el dia 23 de setembre, per a més informació adreceu-vos a la Secretaria del Club o als telèfons de contacte 620456922 (Isidre) o 639607350 (Martí).

PEL-LICULES D'ESCALADA

El passat 26 de maig, a la Sala d'actes i dins el cicle de pel·lícules d'escalada Josep Maria Rodes, tinguérem el goig de comptar amb la col·laboració del reconegut escalador Joan Cerdà, que com a convidat de la sessió cinematogràfica, ens va obsequiar amb una col·lecció d'anècdotes i vivències succeïdes al llarg de la seva dilatada carrera alpinística.

Com sempre comptarem amb una nombrosa assistència de públic i acabat l'acte, sortejàrem material esportiu i d'escalada cedit pel nostre patrocinador "NUS" la botiga d'esports de la plaça del Diamant de Gràcia.

IV CICLE DE PEL-LÍCULES JOSEP MARIA RODES

Lloc: Passatge Mulet 4
A les 21 hores a la Sala d'Actes

- 29.09.2009 TOD AM NANGA PARBAT
Documental
- 27.10.2009 CANADÀ A L'EVEREST 1982 1A PART
Recreació
- 21.11.2009 CANADÀ A L'EVEREST 1982 2A PART
Recreació
- CATALANS A L'EVEREST
- 29.12.2009 DENALI ASCENSIÓ MORTAL
Documental
- 26.01.2010 K-2 Ficció
- 23.02.2010 NEVADO YERUPAJA Documental
- 30.03.2010 ALPINISME ECOLÒGIC EVEREST 93
Documental
- 27.04.2010 ENTRE TERRE ET CIEL
Documental
- 25.05.2010 K-2 SOGNO E DESTINO
Documental
- 29.06.2010 THE CLIMB Ficció

SORTIDA DE VETERANS

El passat dia 28 de juny com cada any, el GEDE organitzà la sortida institucional de veterans, enguany hem comptat amb la participació de 33 assistents i com sempre després d'uns escalars i d'altres passejar, ens trobarem al "casinet" del Bruc per dinar plegats, així com parlar i riure molt tot explicant algunes batalletes que són molt ben acollides i tot ben regat amb el cava del GEDE

FIVE TEN 03

Aquest nou producte està desenvolupat a partir de goma reciclada, ha estat dissenyat per aplicar-lo als peus de gat per tal d'incrementar la seva durada i cal aplicar-lo en les zones de més fricció, al mateix temps que aporta més adherència a les zones tractades amb aquest producte.

Five Ten www.fiveten.com



SPIROLL

És un protector de cordes per utilitzar en llocs on hi ha molt fregament de la corda, consisteix en un tub flexible de poliuretà d'alta resistència que s'adapta a la corda com si fos una funda, es pot col·locar en qualsevol punt de la corda i es pot fer lliscar fins al punt de fricció, es poden empalmar dos trossos. És fàcil de col·locar, tallar i guardar degut a la seva gran flexibilitat.



Aquest protector es presenta en peces de 61 cm de llargada i té un pes de 57 g, ara si aquesta notícia us encurioseix i voleu veure una demostració pràctica, a internet pàgina <http://spirolls.com/video/wmv.html>, us aclariran els vostres dubtes.

Martí Santamaria



Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://personal2.iddeo.es/nus>
e-mail: espeleonus@eresmas.net



MONTSERRAT-"Gorros" El Sentinella Via GEDE V+, 125 m

La GEDE del Sentinella, és una via clàssica, de col·lecció, aquelles vies que almenys una vegada l'hauríem de fer, el seu recorregut és magnífic i amb bona roca, avui aquesta via ha canviat una mica la seva fisonomia, un reequipament posterior segons el meu criteri, l'ha convertit en una via de caràcter modern i ha perdut una mica l'encant de quan la van obrir els nostres companys.

L-1, 50 m IV-IV+-V-V+.

La via comença al peu de l'agulla i ja veurem la primera assegurança, seguirem per un camí fàcil IV, fins arribar a una petita balma IV+, on se'ns presentarà la primera dificultat. Quan es va obrir la via aquestes balmes se superaven pels costats, avui les assegurances estan situades, perquè ataquem les balmes recte amunt, superat aquest pas V+, anirem trobant-nos algunes assegurances V, fins arribar a l'altra vauma, on a la sortida trobarem la dificultat V+, uns cinc metres amunt hi ha la reunió (còmoda i amb químics).

L-2, 50 m, V-IV+-IV

La via continua una mica més ajaguda, la dificultat ja no és la d'abans o almenys això ens va semblar, combinarem una escalada més fàcil V, amb preses més grosses i menys assegurances, trobarem un mostrari d'assegurances, burins sense plaqueta, parabolts, un clau una mica llunyà (quasi millor saltar-se'l pel fregament de les cordes) IV+, i així anar fent, també hi ha un tram on trobarem una fissura i podem posar algun *friend*, però veient d'on venim, quasi que ens el podem estalviar IV, a la nostra esquerra veurem una pressa descomunal una pedra de color fosc, que segur que ens la voldríem trobar més d'una vegada quan escalem, fins a arribar a la reunió per terreny fàcil IV.

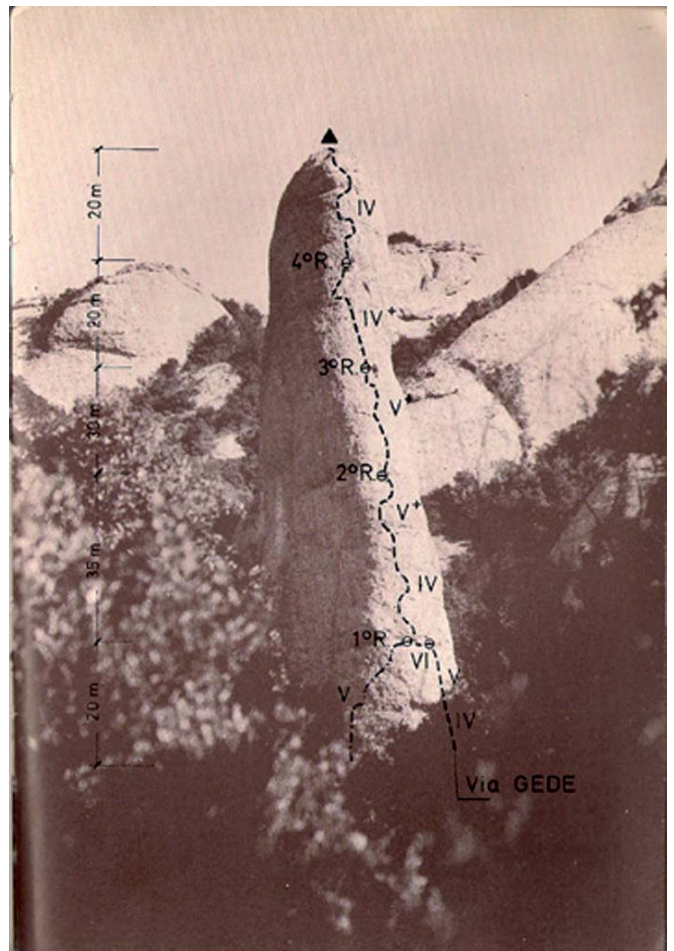
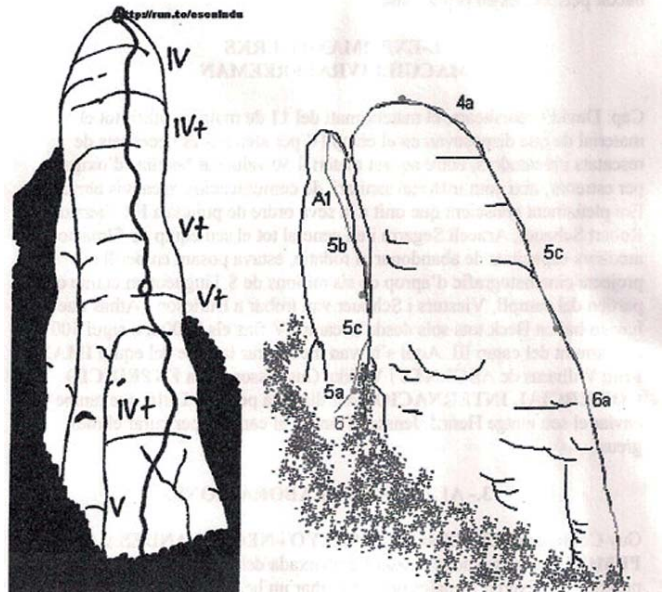
L-3, 15 m, III

Aquest és un llarg de tràmit, ja que les cordes segurament no ens arribaran si ens saltem la reunió.

Descens, un ràpel d'aquells que segurament fa temps que no veiem, un manyoc de cintes i filferro ancorats a dos parabolts ens ofereixen una aventura de descens entre el Sentinella i el Fusell, 50 metres plens d'emoció amb un tros una mica aeri, fins arribar al pedestal de la primera reunió de la via normal.

Accés a la via pel camí de "Gorros" a Sant Jeroni, uns metres abans d'arribar al mirador, surt un camí a l'esquerra per una canal que ens portarà a peu de via.

Martí Santamaria



Aquestes ressenyes corresponen a la mateixa via, però la manera de graduar-la és força diferent, a la foto del llibre de guia d'escalades de Tebes i Tebaida, de Josep Maria Rodes i Ferran Labraña, té la graduació de quan es va obrir 27-09-1953. Les següents corresponen a les ressenyes que estan a "Internet" a les pàgines "onanisme" i "pujol". Com podem apreciar, hi ha diferències substancials a l'hora de graduar, aquesta és una reflexió personal que us proposem i us animeu a fer la via i que jutgeu.

Montserrat- Sant Benet

L'elefant - Via THE WALL

110 m, IV+/V

La via THE WALL (el mur), és una via oberta a finals dels anys 70, llavors va marcar època i es va convertir en una via cobejada pels escaladors moderns, avui aquesta via no ha perdut caràcter i continua sent una bona activitat per a les èpoques estiuenques, ja que el seu recorregut transcorre per la cara oest i des de començament de la via es veu un autèntic mur de pedres.

L-1, IV+/V/V, 40 m

El primer llarg, transcorre per una placa dreta però ben assegurada amb parabolts i una dificultat que va creixent tant com ens anem apropant a la reunió, no tenim pèrdua, perquè anem veient la línia de parabolts, fins a arribar a una còmoda reunió.

L-2, IV+/V/V, 40 m

Aquest llarg, és una mica més dret i ben assegurat, sortint de la reunió anem veient les assegurances fins a arribar a un pont de pedra, després hem d'anar a cercar les

assegurances que no es veuen gaire, la paret es torna més dreta i l'entrada a la reunió és més difícil, encara que hi ha on agafar-se.

L-3, -IV/IV/+IV, 40 m

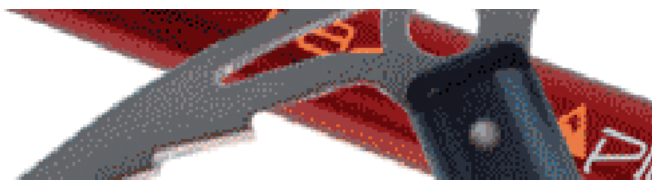
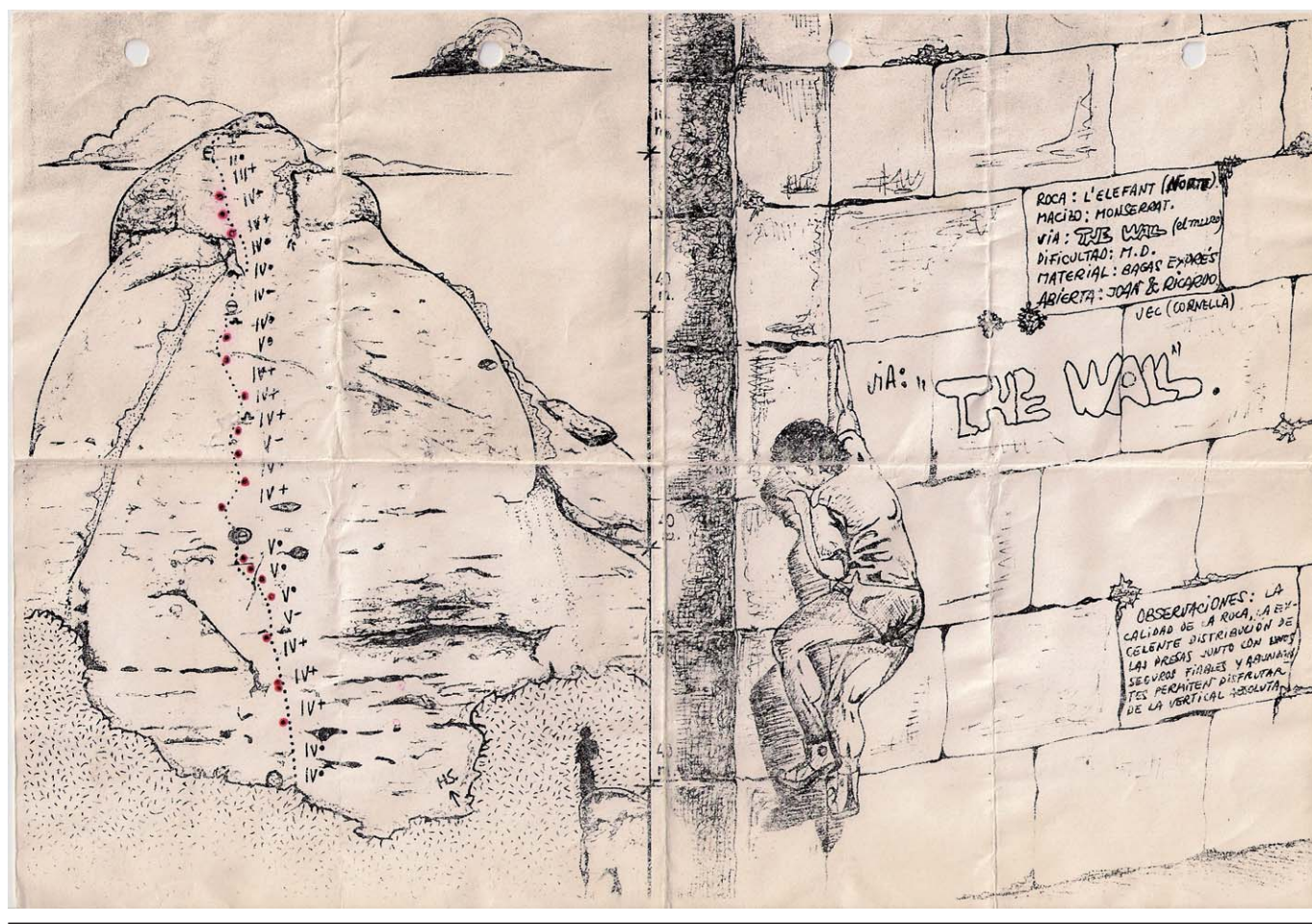
En aquesta tirada haurem d'anar cercant les assegurances fins superar un petit bony de pedra que el passarem amb tendència a la dreta, després trobarem tres parabolts que ens menaran cap el cim de l'elefant sense més dificultat.

El descens el farem caminant fins un petit collet que va a parar darrera de la Prenyada, des d'aquí podem anar a l'esquerra cap a l'ermita de Sant Salvador i a la dreta per un camí que ens porta cap a Sant Benet.

Aquesta no és una escalada difícil, és bona per anar amb gent que vulguin bregar-se en plaques dretes, però crec que és indispensable que qui faci de primer tingui el Vè ben apamat.

La ressenya és una mostra de la personalitat que tenien les noves vies en aquella època i com es cuidava la seva presentació, aquesta ressenya ha estat cedida de l'arxiu personal d'Esteve Fabra.

Martí Santamaría



LO FURTI

DUES XAPES EN 30m.
I D'AIXO DIUEN UNA
VIA "SOBRE QUIPADA"?



UF!



EP!



DONS SEMBLA QUE
SI, ESTA MASSA
EQUIPADA!!



Provant el material

El passat dissabte 1 d'agost, els socis del GEDE Xavi Aymari i Ramon Orteu, juntament amb companys seus, van estar provant al rocòdrom el material que faran servir el mes de setembre al Parc Natural de Yosemite a la via NOSE del Gran Capitan.

Des del GEDE els desitgem molta sort i èxit.

Isidre

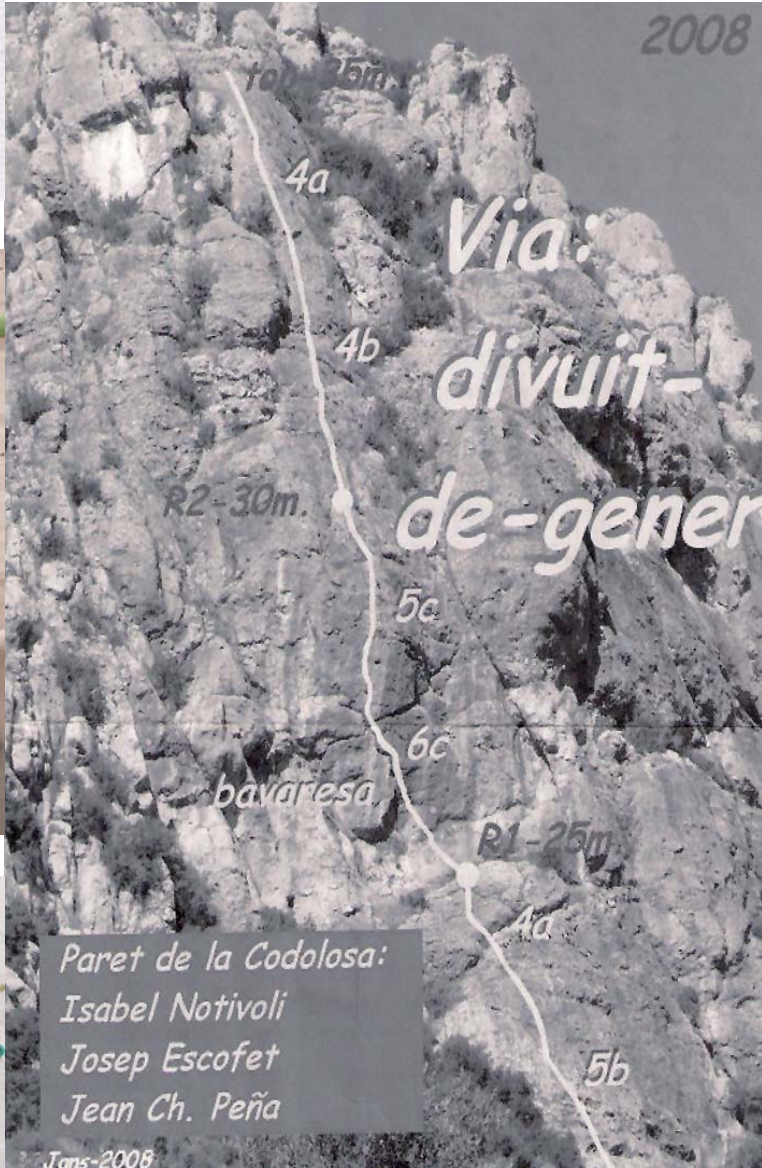
(Fotografies a les contraportades)



GRIFONE®



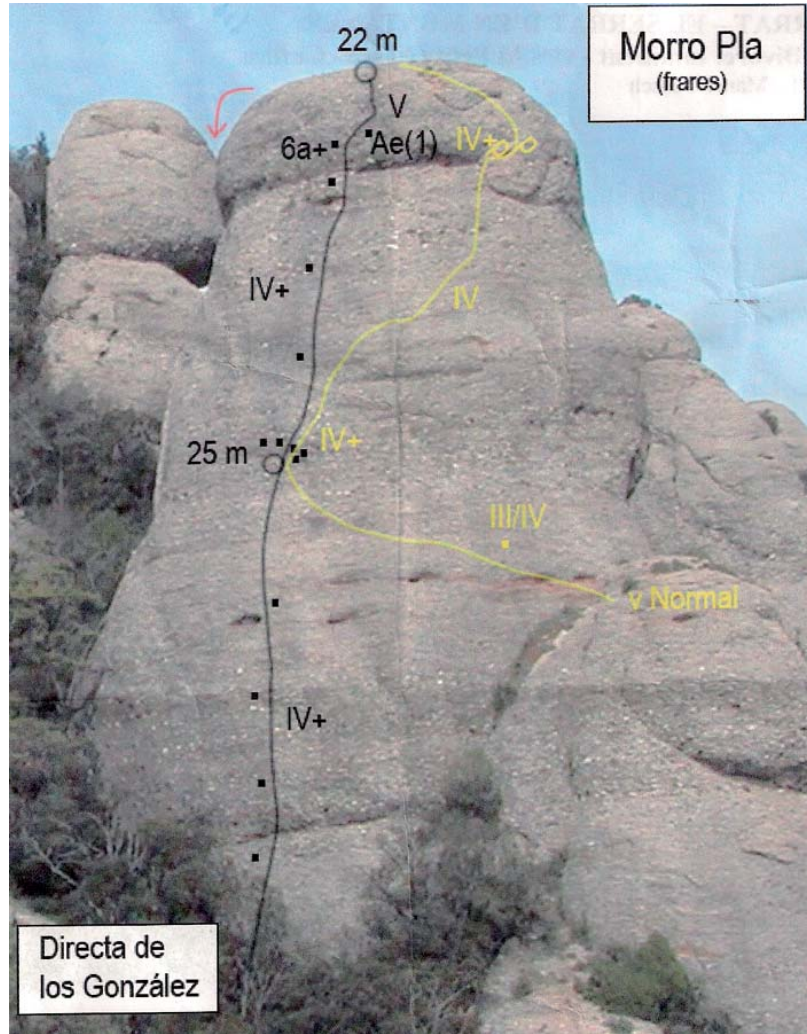
**EN MANEL GUASCH
RECOMANA:**



*Paret de la Codolosa:
Isabel Notivoli
Josep Escofet
Jean Ch. Peña*

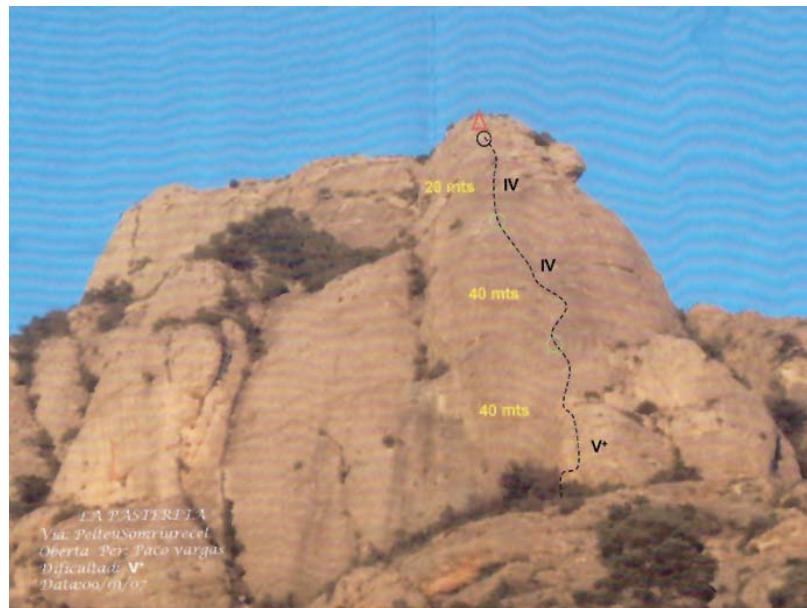
Jans-2008

**Paret de la Codolosa
Via divuit de gener
Dificultat 6C**



**Directa de
los González**

**El Morro Pla-Frares
Via directa dels Gonzalez
Dificultat 6a+ o A-1**



**Serrat de la Pastereta
Via Pelteusomriurecel
Dificultat V+**

<http://www.balmat.es>





AGRUPAMENT PERE ROSSELLÓ



L'AGRUPAMENT AL MARROC

El dia 27 de juliol van tornar els membres del nostre agrupament escolta que havien anat a Tazouta, a l'Atlas Mitjà (Marroc) a fer tasca de cooperació que, tal com defineixen

al bloc: <http://catalansimarroquins.wordpress.com> les entitats participants, pretén iniciar una experiència pilot de cooperació, basada en l'acostament humà, en el treball en comunitat i en l'aprenentatge mutu. Després d'uns anys, l'Agrupament ha tornat a realitzar una iniciativa de voluntariat a l'estranger. Les anteriors havien estat al Senegal i Benin; ara, ha estat al Marroc. A les anteriors hi havien anat caps i cloners, ara, però, ha estat la unitat de pioners amb els seus caps d'unitat. L'endemà d'aterrar, cansats i satisfets de l'experiència, entrevistem Pol Fàbregas, un dels caps que els han acompanyat, i qui principalment ha portat l'organització d'aquesta iniciativa.



Acabeu de tornar de la cooperació, quina valoració en fas?

Fent balanç la valoració ha estat positiva. Tot just tornar és difícil valorar una experiència com la que hem viscut, i és per això que cal fer balanç. No es pot dir a la lleugera que ha estat una meravella ni tampoc que ha estat un desastre. Cal valorar doncs, tots els dies viscuts, les persones amb les quals hem conviscut, el lloc tan i tan diferent on hem compartit les vivències, i evidentment cal fer-ho en primera persona, però inevitablement tenint en compte tot el grup de persones amb les quals has passat aquests campaments. Resulta complicat posar un adjectiu als moments passats, però molt fàcil poder dir que ha estat per nosaltres, els caps, i per ells, els pioners, una oportunitat única, agradable i impactant.

Quina tasca concreta hi heu fet? L'heu acabat?

El projecte de cooperació en el qual participàvem constava de tres fases, i nosaltres participàvem en la segona. En la primera un grup d'arquitectes es va encarregar de rehabilitar,



sanejar i adequar, és a dir, aplanar el terreny, perquè nosaltres poguéssim intervenir en la segona part.

La tasca concreta que vam anar a desenvolupar era la rehabilitació d'un dels tres pavellons de la instal·lació hospitalària de Tazouta, el qual estava totalment impracticable. L'objectiu era convertir aquell edifici en un indret útil per a l'atenció de parts, consulta externa, i al mateix temps com a centre d'allotjament i treball per als estudiants de medicina que entrarien en la tercera fase. Aquests i com a culminació del projecte procurarien desenvolupar un programa d'acció sanitària, en el qual s'informatitzarien els historials mèdics de tota la població de la regió, procurant detectar els problemes i patologies més comunes.

Durant 9 dies ens vam estar llevant ben d'hora per poder finalitzar la nostra tasca, i gratament podem dir, que finalment s'ha aconseguit. El fet interessant, és que tot i que no haguéssim complert l'objectiu d'acabar l'edifici, crec que la resposta seria igualment afirmativa. Penso que l'esforç, iniciativa i tot el que hem pogut descobrir del seu dia a dia, de la seva manera de ser, ens ha ajudat a entendre una realitat molt diferent a la nostra. Tot i que potser alguns ara tan sols veuen com hem arreglat un edifici, crec que amb el temps s'adonaran que aixecar-se a les 6 del matí per anar a amuntar pedres enormes, pujar amunt i avall galledes plenes fins dalt de ciment, pintar parets fins a marejar-se, comunicar-se amb senyals i un francès més que dubtós, o fer tot el dia la "puta paja" ha valgut la pena,... durant uns dies hem viscut en un món paral·lel.

Tindrà continuïtat la col·laboració de l'AEPR?

És aviat per dir si l'any que ve repetirem. Calen reunions i una valoració conjunta de tot l'agrupament. Però cal tenir



clar, que si nosaltres volem, hi tornarem, perquè el projecte continua i nosaltres en formem part.

En les estades de cooperació anteriors a Camerun i Benín que va fer l'Agrupament, hi varen anar cloners (més de 17 anys) i caps. Per primera vegada hi ha anat pioners que tenen de 15 a 17 anys. Creus que ha estat profitós? És una edat adequada?

Era un repte, però el grup de pioners amb les quals varem decidir iniciar l'aventura ens feia pensar que era perfectament possible fer aquests campaments. Ha estat profitós i personalment estic molt content d'haver donat l'oportunitat als nois i noies de viure aquests dies tan especials amb els seus companys d'unitat, compartint records que desitjo que guardin a la caixa màgica del cau.

Cal però, ser crític, aprendre dels errors i entendre que és una experiència dura i diferent. L'edat doncs, no és l'important, sinó l'experiència en si i com l'assimilem. Viure, conèixer, i conèixer llocs tan diversos en un altre país, ens ha comportat l'obligació d'adaptar-nos al seu funcionament, i lluny de criticar-lo, ens ha permès endinsar-nos a fons en la seva cultura, però per contra ha comportat que el funcionament normal dels campaments quedés diluït. Els pioners doncs, pels seus actes ens han demostrat ser prou madurs per afrontar-ho novament, però cal valorar si l'etapa en què es troben encara busca uns campaments més habituals, on les dinàmiques del cau encara els puguin



ensenyar moltes de les coses que haurien d'aprendre, per més endavant, a cloners o caps, ser encara més capaços.

Heu conviscut amb joves amazcs? Quina opinió tenen d'aquesta iniciativa?

Dia a dia hem estat envoltats de la gent del poble que ens ha acollit com si fóssim d'allà. Sabien que els ajudàvem, però no tinc tan clar, que fossin conscients del que ells ens han aportat. Cada dia algú ens convidava a berenar amb la seva família, ens convidaven a te o ens portaven a algun indret per conèixer. Cada dia nois i noies de la nostra edat, i d'altres de més petits, els teníem al nostre costat ajuntant-nos en l'obra. Cada dia, teníem persones que ens feien el menjar... Cada dia els teníem allà, al nostre costat, sense preguntar, per voluntat i empatia, ben bé semblava com si ens volguessin retornar allò que nosaltres feïem de bon grat... i és que després de 11 dies hem après a valorar una cultura, que tot i els problemes, lluita per créixer i demostra tenir valors que aquí fa temps que hem perdut.

Roger Lloses



Nota informativa

En el passat butlletí (juliol setembre 2009) es va publicar una nota informativa fent referència als que transportaven arrossegant una caravana o remolc amb carnet de conduir classe B, s'informava que la suma de la tara (pes del vehicle en buit) dels dos vehicles no podia sobrepassar els 3.500 kg.

Realment la normativa vigent, diu que la M.M.A. Massa Màxima Autoritzada (tara més càrrega) és la que sumant les dues, no pot sobrepassar els famosos 3.500 kg.

Està en vigor en totes les comunitats autònomes d'Espanya, encara que en algunes més turístiques són més permissives pel que fa a les sancions.

Pots ser sancionat per qualsevol servei de trànsit de l'estat espanyol, i que a part de la sanció corresponent (450 €) t'immobilitzen el vehicle en el mateix lloc on et multen.

Josep Portell





ACAMPADA



Acampada d'estiu del 2009

Aquest any l'acampada d'estiu s'ha fet prop de la població de la **Barceloneta**. Correspon a Barcuilona, fundada per Ramon Berenguer V de Provença, i és als **Alps de la Provença**, a la **vall del riu Ubaye**, entre els **parcs naturals dels**

Ecrins i el de Mercantour.

El càmping de la nostra estada ha estat **Domaine de Loisirs de l'Ubaye**, entre Méolans-Revel i Les Thuilles, prop de l'esmentada **Barceloneta** de Provença. Hi hem estat molt ben rebuts i hem gaudit d'un tracte immillorable.

Hem participat 17 instal·lacions, amb una cinquantena de socis.

Hem pogut fer diverses sortides, excursions i visites.

Des de **Saint Paul sur Ubaye** s'arriba a Col de Vars (2.111 m), en direcció cap a Embrun i Briançon. **Saint Veran** és el municipi més alt d'Europa, a 2.040 m. Hi ha moltes fonts i xalets de pedra i fusta.

Prop de Maljasset, hi podem trobar el **Pont amb arc de Chatelet**, a 108 m d'alçada sobre el riu. Està contruït amb una sola arcada l'any 1882. Seguint la mateixa carretera hi ha diversos pobles típics de muntanya, com el de Maljasset, Combe Bremond, St. Antoine, i La Barge. L'últim poble de la vall de l'Ubaye és Maurin, amb altes xemeneies i sostres del material anomenat Lauzes.

Les Aigües Tortes dins el Vallon de l'abadia de Lavercq, prop de Martinet. Cal seguir la pista del GR en direcció de la casa forestal de Le Plan Bas, en una clariana, on el GR grimpa cap a les Aigües Tortes i el Cap i el Coll de la Sestierre, i el coll de Bautreuil.

Per visitar l'**abadia de Boscodon**, cal anar cap al llac de Serre-Ponçon, cap a Embrun i Sabine. També es pot visitar la font de l'Òs, amb una bona vista. De Laverq (1.585 m), un camí ens du fins les pujades de Versand, al sud de la Vall, i per sota de l'abadia. El camí grimpa per una plana d'herba, fins el Coll de Seloane (2.273 m), entre les roques abruptes, on hi ha una gran vista.

També vam visitar un dels forts de la línia Maginot, el Fort Tornoux, una de les fortificacions més importants dels Alps, actualment en reconstrucció.



Vallon de Parpaillon (2.788 m) De Châteaulard, anem cap a Sainte Anne (2.100 m). S'hi arriba des de la **Barceloneta**, cap a Jusiers i vers la **Condamina**. En aquesta regió també es pot

anar cap al **Grand Berard** (3.048 m), i cap als **Llacs de Chambeyron**, prop del poble de la Fouillouse (1.911 m), les **Agulles de Chambeyron** s'enfilen a 3.402 m. A prop hi ha el **Llac anomenat dels Nou Colors**, per les tonalitats que el gel hi agafa amb la llum (2.834 m.)

Coll de la Bonette (2.802 m). És la ruta més alta d'Europa (2.862 m).

Llac i Torre de Sagnes, des de Jausiers i cap al coll de Restefond, amb el gran prat de Melezes. Després es pot pujar fins al **Llac de la Pelouse i Bonette**. Des d'allà també es pot anar cap al **Llac de la Terre Plaine i Col de Bas i la Croix de l'Alp**, amb un gran panorama.



Amb el **telecabina de Pra Loup (1.493 m)**, estació d'esquí, s'arriba a la **La Gran Seloane**. Hi ha una bonica excursió fins al llac de reserva per als canons de neu, i després una pujada al coll de Peguiou, a 2.400 m i el **Coll de les Thuilles (2.371 m)**, als peus de les roques de la **Gran Seloane**. A **Les Thuilles** hi ha l'alberg de **La Pare (1.832 m)**.





Dins el Parc de Mercantour hi ha el Llac d'Allos és el llac natural més gran d'Europa, a una altitud de 2.000 m. S'hi arriba pel Coll de la Cayolle, passant pel llac dels Garrets. També s'arriba al **Mont Pelat** superior a 3.000 m d'alçada i que alguns dels nostres socis hi van pujar.

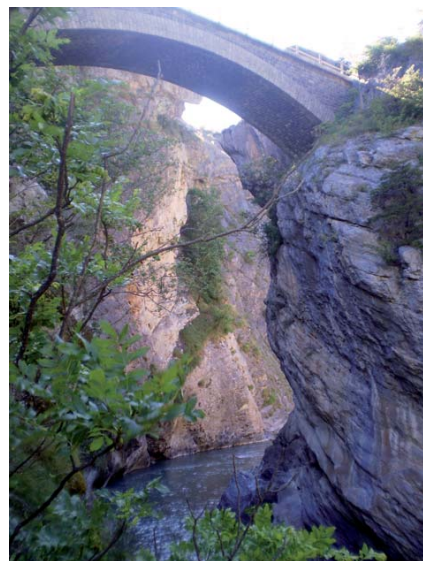


Una bona sortida amb cotxe és el **Circuit dels 3 colls**, que segueix els Colls de la Cayolle, el dels Champs i el d'Allos. Es passa per Entraunes, la Chapelle de St Bernabé, i el poble fortificat de Colmars, on vam poder trobar una festa d'estil medieval.



Planc, fins al Camp Contier. La vista és fenomenal sobre el llac, amb una cascada molt bonica.

A l'extrem de la vall hi ha el **Llac de Serre-Ponçon**. En direcció Le Lauzet, s'arriba al pas de la Tour, i es va cap a Sabines. S'arriba al poble d'Ubaye, que fou inundat en posarse en servei l'embassament. Es pot pujar direcció cap a Pontis i Coll de Pontis., amb una forta pujada, i es troba una gran vista sobre el paisatge. A Pontis podem seguir la ruta entorn el llac de Serre-Ponçon.



A l'esquerra hi ha un fenomen d'erosió remarcable, **les Demoiselles Coiffées**, roques o curiositats geològiques amb forma de senyores amb barret, un dels espectacles més estranys dels Alps del Sud. Una altra possibilitat a la zona és pujar fins el Bric de Rubren, en direcció al llac de Longet i passant el Pas i Llac de Mongioia.

A Méolans-Revel, tot baixant a la riba dreta de l'Ubaye, i tot seguint una pista, es passa el pont de Méolans i es passa dins una marmita dins la roca. Al pont de les Thuilles ja es retorna per la carretera. Una altra alternativa és seguir el **Camí de la Creu de Château Renard**. Se surt de Les Fresquières, a Méolans. Se segueix a peu la pista pel camí de les Fontetes. Hi ha una bona vista sobre la muntanya amb el perfil de Lluís XVI.

A Lauzet-Ubaye vam pujar fins a la **Cascada de Costaplana**, més amunt del Llac de Lauzet fins a l'alberg de Costa





Hem gaudit d'unes molt bones vacances. Com sempre, hem pogut completar les excursions i visites amb activitats lúdiques, com la Festa Major, circuit d'aventura, ràfting i d'altres.

 Recordeu als acampadors que hi ha convocat un concurs de fotografia d'aquesta darrera acampada. Us farem arribar les bases.

 La propera activitat prevista és la participació a la Fira del llibre de Muntanya. Ja us en mantindrem informats.

Xavier Misas



Adherit a:
 Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
 Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
 Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
 Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia
DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó
CORRECCIÓ a càrrec de:



UNIÓ DE FEDERACIONS
 ESPORTIVES DE CATALUNYA

Federació Catalana d'Espeleologia
 Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e:cegracia@cegracia.cat
 web: http://www.cegracia.cat

Dip. legal: B.9720-1961

Imprès en paper ecològic

IMPRESSIÓ: Litografia Ochoa, S.L.